

A reménység jelei

ŐSZI IMAHÉT

2008. november 1–8.

A reménység jelei

A Generál Konferencia elnökének üzenete

A 2008-as őszi imahét felolvasási anyaga a jelekkel foglalkozik. A jelek fontosak. Azért fontosak, mert Jézus hívta fel a figyelmünket rájuk, és gazdag jelentéstartalommal töltötte meg őket. Tudta, hogy a kereszténység útja hosszú és időnként fárasztó lesz szolgálói számára. Útjelzőként felhasznált néhány természeti jelenséget, a társadalmi és a politikai élet történéseit, az emberek lelki állapotának jellemzőit, valamint az emberiség megmentéséért hozott tervének fejlődési szakaszait, hogy míg utunkat rójuk, ezekkel emlékeztessen közeli visszajövetelére. A jelek tanulmányozása során beszélünk céljukról és jelentésükről, valamint arról, hogy milyen veszélyekkel jár az is, ha a jeleket tesszük meg reménységünk központjának, de az is, ha figyelmen kívül hagyjuk azokat. Arra bátorítunk mindenkit, hogy kísérjétek figyelemmel a mai eseményeket, méghozzá egyensúlyt tartó megközelítéssel, a bibliai prófécia fényében.

Az erőszakosság terjedésére utaló jelek talán felkavarják lelki nyugalmunkat, mégis beszélnünk kell ezekről is, mivel az Isten kegyelmében való bizonyosságunkat és annak a tudatát erősítik, hogy Isten a kegyetlenségek és a félelmek közepette is velünk van. Az erkölcsi romlásnak és az ínségben lévők kizsákmányolásának jelei késztessenek arra, hogy megőrizzük szentségünket és emeljünk szót az elnyomottak érdekében. Vannak olyan jelek is, amelyek a spiritizmus számtalan formában való megnyilvánulásának veszélyére utalnak. A spiritizmus elsősorban annak a bibliai megújulásnak hamisítványa, amit a Jézusban hívó és a Szentlélek vezetése alatt álló emberek tapasztalnak. De az egyház a keresztény világon belül is veszélyekkel találja szemben magát, éspedig a hamis tanítók és hamis próféták személyében. A jelek felhívják a figyelmünket ezekre a veszélyekre.

A valóban fontos dolog azonban az, hogy e jelek Krisztus visszajövetelére mutatnak. Éppen erre – Krisztus dicsőséges visszajövetelére – kell leginkább összpontosítanunk a figyelmünket! Ezt az eseményt és ennek jeleit nem lehet különválasztani attól, hogy a keresztények felelőssége hirdetni az evangéliumot a világnak. Számunkra ez a globalizáció igazi jelentése. A szükség globális, az üzenet globális és Krisztus visszatérése is az. A következő üzeneteket olvasva engedjük, hogy a Lélek személyesen szólítson meg, és álljunk készen megújítani reménységünket!

A keresztény reménység üdvözetével köszöntelek Benneteket!

Jan Paulsen a Hetednapos Adventista Egyház világszervezetének elnöke.

A hetednapos Adventista Egyház és az idők jelei

Miért fontosak a jelek az egyház életében?

Jan Paulsen

Egyházunk az Úr dicsőséges, közeli visszajövetelének nagy erővel történő hirdetéséből született. A hívők kis közösségének szilárd meggyőződése volt, hogy Krisztus visszajövetelére hamarosan sor kerül. E meggyőződésük a bibliai próféciák beteljesedésén és az eseményt megelőző jeleken alapult. A mind mélyebb megértést kutató úttörők vizsgálódásában központi helyet kaptak Dániel és Jelenések könyve, valamint Máté 24 próféciái. Úttörőinkhez hasonlóan mi is szilárdan hisszük: „az idők gyorsan teljesedő jelei hirdetik, hogy Krisztus visszajövetele közel van. Ünneplés és fontos az a kor, amelyben élünk” (Ellen G. White: *Lift Him Up*, 356. old.).

A maradék mint jel az utolsó időben

A Bibliában számos olyan jel van, amelyek Urunk visszatérésének előfutáraiul szolgálnak. Ezek jelentőségével foglalkozunk most, de előbb meg akarom említeni azt a jelet, amiről általában nem beszélünk, ami pedig arra mutat, hogy amit Isten a népe számára tervezett el, az a történelem során teljesedett be. Istennek az utolsó időkben élő maradék népe ez a jel.

Először is azáltal vált jellé, hogy a történelemnek éppen abban az idejében jelent meg, amelyre a Szentírás utalt. A bibliai prófécia leírta, hogyan támadták Isten ellenségei Krisztust (Jel 12:4-5), és megjövendölte az egyház elleni folyamatos támadást is (Jel 12:13-16). Történelme kezdeti szakaszán az egyház különböző oldalokról szenvedett támadást. A nehéz és nem annyira nehéz időszakokban az egyház által, a társadalmi, vallási és jogi téren tapasztalt nyomás következtében a bibliai igazságok közül sajnálatos módon több is áldozatul esett (pl. Dán 7:25; 8:11-12; 2Thessz 2:3-4). Ám Isten soha nem hagyta el egyházát. Szüntelenül reformációra hívta. A prófécia utalása szerint a kozmikus küzdelem vége felé, az utolsó időben létrejön egy maradék nép – ami pontosan a megadott időpontban meg is történt (Jel 12:17). Ennek a próféciának a teljesedése mutatja be, hogy Isten terve pontosan a szándéka szerint alakul. A maradék létezése nem amellet szóló érv, hogy Isten nem érdekli a keresztyén világ többi része. Ellenkezőleg! A maradék fellépése arra utal, hogy Isten nem vetette el a keresztyén világot! Éppenséggel annak a módját keresi, hogyan használhatná fel neve dicsőségére, ha engedik. Az utolsó időben élő maradék nép a reménység jele a keresztyén és a nem keresztyén világ számára is.

Másrészt a maradék nép jel abban az értelemben, hogy azonosítható. A jel úgy lehet hasznos, úgy töltheti be a célját, ha látható (pl. éhínségek, földrengések, háborúk). A maradék nép különleges jellemzői úgy segítik elő a maradék azonosítását, hogy ez az a hely, ahol az Úr egy meghatározott munkát végez el a világ különböző pontjain élő egész népe érdekében. Ők azok, akik megtartják Isten parancsolatait, és náluk van Jézus biznyságtétele (Jel 12:17), Jézus hite és a szentek békességes tűrése (Jel 14:12). Nem rejtőzhetnek el, és nem is lehet figyelmen kívül hagyni őket. Könnyű azonosítani a maradékot, ami így élő jele annak a munkának, amelyet Isten a világban végez.

Harmadszor, a maradék nép abból a szempontból is jel, hogy önmagán túl egy nagyobb valóságra mutat. Küldetése teljesítésével arra mutat előre, amikor Krisztus üdvözítő munkája a második advent pillanatában teljességre jut. A maradék nép létezésének van célja: egy meghatározott küldetést kell betöltenie a világban (Jel 14:6-12). Ez a jel az egész világon jelen van és hozzáférhető. Egy bizonyos értelemben a maradék globális jelenléte teszi lehetővé azt, hogy jelként szolgáljon. Amint egyre közelebb érünk Krisztus visszajövetelének idejéhez, fontos, hogy a világ tudomást szerezzen róla, és a különböző népekhez, fajokhoz tartozó emberek megértsék ennek az eseménynek a jelentőségét, és felkészüljenek rá. Az utolsó időben élő maradék nép annak a jele, hogy rajtuk keresztül Isten szeretettel szolgál másoknak is.

A jelek jelentősége

Krisztus második eljövételének sok jele eddig is fontos volt az egyház életében, és ezután is az marad. Én feltétlen arra bátorítom a gyülekezeti tagokat, hogy továbbra is figyeljék a körülöttünk zajló eseményeket, és lássák meg bennük Isten jelenlétét is, amint áldott reménységünkre emlékeztet. A jelek továbbra is időszerűek maradnak, többféleképpen is.

Először is, az a szerepük, hogy a reménységünkre szegezzék tekintetünket. A reménység elhalhat, elavulhat és jelentőségét veszítheti. A Példabeszédek könyvében ez áll: „A halogatott reménység betegé teszi a szívet” (Péld 13:12). Jézus nem akarja, hogy megelégedjünk nekünk tett ígéretéről, arról a reménységről, amit Ő ültetett a szívünkbe. A jelek nemcsak a reménység emlékéit tartják életben, hanem arról is biztosítanak, hogy Isten ígéretei továbbra is állnak,

és nem feledkezett meg rólunk az Úr. A jeleknek a Krisztus mennybemenetele és visszatérése közötti történelmi időszak egészségben kell elősorakozni (Mt 24:6-14). Amikor időről időre néhány jel beteljesedett, az a hívőket megfeszített és feltámadott Uruk ígéretére emlékeztette: „Visszajövök”, és ez hozzájárult a reménységük életben tartásához. Az Úr tudta, hogy szolgálai számára milyen fontos lesz ez a bűn, a szenvedés és a halál világában. Visszajövetelének ígéretéhez hozzákapcsolta a jeleket, hogy segítsen életben tartani a reménységet.

Másodsorban, a jelek a hívők közösségében fenntartják a reményteljes várakozás egy fontos elemét. A jelek arra ébresztenek rá, hogy az Úr hamarabb is visszajöhet, mint gondolnánk, még a mi életünk idejében is. Minden nemzedék úgy érezheti, hogy talán ők az utolsó nemzedék, így folyamatos várakozásban élünk. Életünket az a meggyőződés hatja át, hogy az Úr az ajtó előtt áll. Jézus ezt mondta a fügefáról: „Mikor az ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár: azonképpen ti is, mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt” (Mt 24:32-33). A várakozással jellemezhető élet a jövőre tekint. Az ilyen élet felszabadul a félelem alól, mert csak azt várja, ami jó, nevezetesen a keresztény reménység beteljesedését.

Harmadsorban, a jeleknek bátorítaniuk kell küldetésünk betöltésére. Készítő erővé válnak, miközben szolgáljuk az Urat, akinek visszatérését várjuk. Beszélünk is a reménységünkről, mert hisszük, hogy éppen időszerű a XXI. században élő embereknek. Krisztusra mutatunk, aki a reménységünk forrása, ugyanakkor rámutatunk visszajövetelének jeleire is, hogy másokat is a reménységre bátorítsunk. Talán ez magyarázza, hogy a jelekben van bizonyos homályosság is. Nem lehet a jeleket felhasználni arra, hogy hajszalpontosan rámutassunk Krisztus visszatérésének pontos idejére. Soha nem is ez volt a céljuk. Kifejezetten az egyház küldetésével állnak kapcsolatban. A keresztény egyház történelmében való jelenlétük párhuzamos az egyház küldetésének betöltésével a mennybemenetel és a második advent közötti időben. Jézus is bemutatta a kettő közötti szoros kapcsolatot: „Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, akit az ő ura gondviselővé tőn az ő háza népén, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt? Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor haza jó, ily munkában talál” (45-46. vers). Ha megfelelően értjük a jeleket, segít az egyház figyelmét a küldetésre összpontosítani. Ezt jelenti a hívők számára az, hogy készen állnak Krisztus visszajövetelére. A hívők akkor várják felkészülten az Úr visszajövetelét, ha a Mester annak a munkának a végzése közben találja őket, amelyet rájuk bízott (46. vers).

Egy intelem

A második adventre mutató jelek iránti érdeklődésünknek egészségesnek kell lennie, amit világos bibliai tanításra alapozunk. A bibliai próféciák tanulmányozása nyomán meg kell erősödni a reménységünknek és elkötelezettségünknek az Úr iránt, aki meghalt a megmentésünkért. Ha félelem, bizonytalanság és másokkal szembeni előítélet fakad belőle, akkor valami nincs rendjén azzal, ahogy Krisztus visszajövetelének jeleit olvassuk. Jobb keresztényekké kell válnunk, miközben azt igyekszünk felfedezni, hogy mi Isten terve a kozmikus küzdelem végidejében élő népe számára.

Vigyáznunk kell, nehogy spekulációkba bonyolódjunk azzal kapcsolatban, amit nem tudunk. Ha elismerjük, hogy nem tudjuk minden részletét annak, hogy s mint lesz majd a

vég közeledtével, az egészséges dolog. Máskülönbön kísértésbe esünk, hogy a mai társadalmi és vallási eseményekben olyan jeleket lássunk, amik nincsenek is bennük. Ez olyan izgalmat vált ki, ami a megfelelő egyensúlyban lévő keresztényi életet rombolja. Bizonyossággal szólunk arról, amit a Szentírás egyértelműen kijelent, de tartózkodnunk kell attól, hogy saját spekulációinkat isteni kinyilatkoztatásként közöljük. A Szentírásra vonatkozó bizarr magyarázatok általában lejáratják reménységünk csodálatos értékét, és neveltség tárgyává teszik. Védjük meg reménységünket az ilyen ártalmaktól azáltal, hogy hűségesek maradunk ahhoz, amit valóban tudunk és amit egyházunk is hirdet! Ne engedjünk a készletésnek, hogy spekulációkba bonyolódjunk azzal kapcsolatban, amit nem tudunk!

Van még egy veszély – a jelek figyelmen kívül hagyása, az, ha úgy gondoljuk, hogy a jelek nem időszerűek. Ez a hozzáállás azt mutatja, hogy az ember kiábrándult a keresztény reménységből. Ez az egyik első jele annak, hogy a remény halódik a hívő szívében. A várakozás hamarosan elhal, és ezzel együtt múlik ki az egyház küldetése iránti személyes érdeklődés is. Az egyház egészének, de az egyes hívőknek is komoly tragédia lenne, ha Krisztus közeli visszajövetelének jeleit figyelmen kívül hagynánk. Reménység nélkül az egyház nem részesülne a jelek állandó figyelmeztetéseiben, hogy reménysége hamarosan beteljesedik. „Arra kérem a gyülekezeteink tagjait, hogy ne hagyják figyelmen kívül az idők jeleinek teljesedését, amelyek olyan egyértelműen mutatják, hogy közel a vég” (Ellen G. White: *Pacific Union Recorder*, 1904. dec. 1.).

Mindent meg kell tennünk, hogy elkerüljük e veszélyeket. Ha valaki túlságosan sokat foglalkozik a jelekkel, az éppoly veszélyes lehet, mintha elhanyagolná azokat. Talán az a legjobb módja e veszélyek elkerülésének, ha a Szentírásból ismerjük meg a reménységet, amit Isten bízott maradék népére, és engedjük, hogy egész lényünket átformálja szeretben és másoknak való szolgálatban. Tehát legyünk körültekintőek, miközben várjuk az Úr visszajövetelét! A jelek arra mutatnak, hogy már az ajtó előtt áll!

Jan Paulsen a Hetednap Adventista Egyház világszervezetének elnöke.

KÉRDÉSEK:

1. A mai részben a jelekkel kapcsolatban két olyan veszélyről volt szó, amit el kell kerülni. Melyek ezek, és a saját életünkben mi a legnagyobb veszély?
2. Vajon melyik a legfontosabb jel?

A mikor a jelek már nem hatnak az újdonság erejével...

Jézus visszajövetelének várásában élve

Jon Paulien

1966. november 16-ra a tudósok hatalmas meteoroső érkezését jelezték előre. Carlos és én – középiskolási diákok – azt reméltünk, hogy újból lejátszódik előttünk az 1833-as *nagy csillaghullás*, ami sokakban felébresztette Jézus közeli visszatérésének váradalmát.

De aznap éjjel felhős volt az ég. Semmit, egyetlen csillagot sem lehetett látni, nemhogy egy meteort. Elkértük a szüleim autóját, és New Jersey mellékútjait bejárva kerestük, hol bukkan elő a tiszta égbolt egy kis része, de mindhiába. Az 1966-os csillaghullás lehetett éppen olyan nagy, mint az 1833-as volt, de csak repülőgépekről, és Amerika nyugati vidékének egyes részein láthatták. Mindkét csillaghullást a Temple-Tuttle üstökös égi törmeléke okozta. Ez az üstökös 33 év alatt kerüli meg a napot. Minden év novemberében erősödik valamelyest a csillaghullás jelensége, ami valószínűleg az Oroszlán csillagképből származik.

Carlosszal megpróbáltunk újra felidézni valamit az adventista úttörők lelkületéből. A nagy *lisszaboni földrengés* 1755-ben, 1780-ban a *nap elsötétedése*, majd pedig 1833-ban a *nagy csillaghullás* mind a Szentírás szavait látszottak alátámasztani: „Azután látám, mikor a hatodik pecsétet felnyitotta, és imé nagy földrengés lőn, és a nap feketévé lőn, mint a szőrszák, és a hold egészen olyan lőn, mint a vér; és az ég csillagai a földre hullottak, miképpen a fügefű hullatja éretlen gyümölcsseit, mikor nagy szél rázza” (Jel 6:12-13).

Az 1833-as meteorzápor elődeink figyelmét a Biblia felé fordította, igyekeztek mind többet megtudni Jézus második eljövételéről. Úgy érezték, ezek a jelek megerősítik, hogy Jézus még az ő életük idejében visszatér. Ám elmúlt az egész XIX. század, és a jelek egyre inkább megkoptak. 1966-ra a jelek már *valóban* kopottak lettek. Mit tesz az ember, ha a jelek már nem hatnak az újdonság erejével?

A kor jelei

Ilyenkor megtehetjük, hogy emlékeztetjük magunkat: az égi és földi „jelek” mindig is velünk voltak. Az Újszövetség alapos vizsgálata után felfedezzük, hogy a világon nagyon sok olyan jelenség, amiket a keresztények a vég jeleinek tekintenek, valójában a *kor jelei*. Arra tanítanak, hogy Jézus előre látta ennek az egész kornak a jellegzetességét. Nem

téved azzal az eseménnyel kapcsolatban, amely a kornak végét vet.

Amikor a tanítványok megkérdezték Jézust eljövetele és a világ vége jeléről (Mt 24:3), Ő így felelt nekik: „*Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljete; mert mindezeknek meg kell lenniük. De még ez nem itt a vég*” (6. vers). A háborúk és a háborús hírek nem a vég elérése előtt adták tudtul, hanem az élet részét képezik a vég előtt.

Azután Jézus tovább folytatta: „*Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálók, és földrengések mindenfelé. Mindez pedig a sok nyomorúságnak kezdete*” (7-8. vers.). Jézus számára a háborúk, éhínségek és földrengések nem a végét jelzik – inkább a kezdet jeleinek számítanak! A tanítványok a vég jelét keresték, Jézus azonban a kor jeleit mondta el nekik. „*És rettetgetések és nagy jelek lesznek az égből*” (Lk 21:11) – Lukácsnál Jézus még ezeket a szavakat is hozzátette a vég jeleihez (lásd 9. vers). Jézus nem azért adta e jeleket, hogy a vég időzítésére vonatkozó spekulációkra ösztönözzön. E jelek inkább arra intenek, hogy állandóan gondoljunk a végre (Mt 24:42).

Ha a háborúk, földrengések és éhínségek valójában az egész kor jelei, akkor nem kell meglepődnünk azon, hogy amit sokan „a vég” jeleinek gondolnak, azt már az I. században is tapasztalták. Kr. u. 31-ben ugyan általános béke volt Palesztinában, a 60-as évek viszont már a háborúktól és a háborúk híreitől visszhangoztak. Volt éhínség (ApCsel 11:28), történtek földrengések (Laodiceában Kr. u. 60-ban, Pompejiben 63-ban, Jeruzsálemben 64-ben, Rómában pedig 68-ban), emellett megfigyelték égi jelenségeket is (lásd *A nagy küszdelem*, 28. old.). Pál még azt is elmondhatta, hogy az evangélium az egész világra eljutott az ő élete idejében (Kol 1:23; Róm 1:8; 16:26). Nem is csoda tehát, hogy az apostolok azt hitték, az utolsó napokban élnek (ApCsel 2:14-21; Zsid 1:1; 1Pt 1:20; 1Jn 2:18).

A Biblia szerint tehát ne lepődjünk meg azon, hogy a jelek megöregedtek. Isten nem azért adta a jeleket, hogy a vég időzítésével kapcsolatban kielégítse a kíváncsiságunkat, hanem ezekkel kívánt ösztönözni a bibliatanulmányozásra

és a hűséges életre. Az 1755 és 1833 közötti időszak jelei felhívták az adventista úttörők figyelmét arra, hogy a föld történelmének jelentőségteljes, végső szakasza kezdődött el. A Dániel és Jelenések könyvének hetednapos adventista kutatói azt ismerték fel, hogy egyrészt az „utolsó idő” valójában az újszövetségi időben kezdődött, a vég ideje viszont sokkal későbbi jelenség. Dániel és Jelenések könyvének kiemelkedő idői próféciai beteljesedtek, ami után már a vég idejében élünk. Noha nem tudhatjuk biztosan, hogy valóban ez-e az

utolsó nemzedék ideje, mégis, egyáltalán nem kétséges: az események nagyon hamar felpöröghetnek. Ez segíthet abban, hogy a figyelmünket valóban arra az egy és szükséges dologra összpontosítsuk.

A hit életben tartása

Az egy és szükséges dolog, ami valóban számít: felkészülni a Jézussal való találkozásra, arra az időre, amikor eljön az Úr. Ez tartja hitünket életben, amikor a jelek már nem számítanak újdonságnak. Jól mutatja ezt a következő ige: „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szótát és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem” (Jel 3:20).

A vég idején az elveszettek tragédiáját nem az okozza, hogy milyen volt a teológiájuk, vagy hogy nem vittek volna végbe jó tetteket. A magyarázatot Jézus szavaiban találjuk: „Sohasem ismertelek titeket” (lásd Mt 7:21-23; 25:12). A végidő csúcspontját nem a harmagedóni csata jelenti, hanem „a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenése” (Tít 2:13). A vég nem annyira eseményekhez vagy gondolatokhoz kapcsolódik, mint inkább Jézushoz.

Ellen White is hangsúlyozottan osztotta azt az álláspontot, miszerint a végidőhöz való egészséges hozzáállás döntő eleme Jézus ismerete:

„Az idő rövidségével sürgetnek, mintha annak kellene serkentenie az igazság keresésére és Krisztussal való megbarátkozásra. Nem ez a legkiválóbb ösztönző, mert ezt áthatja az önzés íze. Szükséges volna, hogy állandóan az Úr napjának rémségeit tartsuk figyelmünk homlokterében, hogy az ebből születő félelem sarkalljon a helyes cselekedetekre? Ennek nem kell így lennie! *Jézus vonzó... Felajánlja, hogy a barátunk lesz*, velünk jár az élet minden nehéz útján... Jézus, a mennyei Felség felajánlja, hogy közösségbe emeli önmagával azokat, akik a terheikkel, gyengeségeikkel és gondjaikkal jönnek hozzá” (*The Adventist Review and Sabbath Herald*, 1881. aug. 2.; a kiemelés a cikk szerzőjétől).

Milyen gyönyörűen összefoglalja ez a gondolat, hogy a vég egészséges várásának központját a Jézussal való kapcsolat képezi!

Ha Jézussal járunk a mindennapokban, a vele való állandó kapcsolat teremti meg az alapját annak, hogy várjunk az örökkévalóságra, amit ugyanazzal a személlyel tölthetünk!

Úgy tizenöt éve egy pár kurzust tartottam Dél-Afrikában a Helderberg Főiskolán. Ekkor fordult elő először, hogy több mint egy hónapig távol voltam a feleségemtől. Nem volt könnyű. Ahogy a külön töltött idő egyre hosszabb lett, kezdtem talán megfedkezni róla? Belefáradtam volna a várakozásba, és a hazatérésem mindig újabb és újabb dátumait képzeltem volna el? Nem! Abban a hónapban többet gondoltam rá, mint azelőtt! Tulajdonképpen még soha azelőtt nem tartottam annyira édesnek, olyan gyönyörűnek, mint abban az időszakban, amikor távol voltunk egymástól. Ahogy telt az idő, egyre jobban vártam a viszontlátást. Gondolatban a kapcsolatunkat ízlelgettem, és egyre csak nőtt bennem a vágy utána.

Így van ez Jézus visszajövetelével is. Ő méltó arra, hogy a megismerésére fordítsuk minden időnket és energiánkat. Semmi sem sok azért, hogy miatta átéljük az utolsó idők minden nehézségét és még egyebeket is. Ő érdemes arra, hogy naponta legalább egy órán át elmélyülten gondolkodjunk róla (lásd *Jézus élete*, 61. old.), lelki szemeinkkel tüzetesen megvizsgáljuk jellemét. Amint Jézussal való kapcsolatunk napról napra megújul, egyre erősödik a vágy bennünk, hogy személyesen is vele lehessünk. Minden világi vagy égi esemény arra int, hogy jobban és jobban ragaszkodjunk hozzá. Ha pedig az ember igazán megismeri Jézust, a jelek egyáltalán nem kopnak meg.

Jon Paulien a kaliforniai Loma Linda Egyetem hittudományi karának dékánja.

KÉRDÉSEK:

1. Mi a különbség a „végidő jelei” és a „kor jelei” között?
2. Mi a legfontosabb dolog?

Vészterhes idők

Hogyan élhetünk békében háborúság idején?

Israel Banidele Olaore

Hat éve a feleségemet, Augustát, és engem fegyveres rablók támadtak meg az autópályán. Az értékeinket elvették, de az életünket megőrizte az Úr. Mostanában pedig fegyveresek törtek be Nigériában a Babcock Egyetem területére, amikor egy bankot akartak kirabolni. Hatalmasan éreztük az Úr jelenlétét, amikor a támadók megpróbálták lelőni az egyetem egyik biztonsági őrét egy AK-47-es puskával. A rabló meghúzta a ravaszt, de a fegyver nem dördült el, pedig amikor a férfi a levegőbe lőtt, csak úgy záporoztak a golyók. A banditák elmenekültek, elvittek valamennyi készpénzt, de senki nem sérült meg.

Amint közelebb és közelebb kerülünk Krisztus visszatérésének idejéhez, a gonoszság erőinek befolyására mind gyakrabban történnek erőszakos cselekmények. Egyre több lesz az embertelen cselekedet. Hogyan birkózzunk meg a nehézségekkel, amelyek időről időre érnek bennünket? Hova szaladjunk a fizikai támadás vagy pszichológiai bánthatalmazás elől? Jézus hogyan fogadta élete megpróbáltatásait?

Egyszer Jézus a tanítványaival együtt egy hajóban ült (Mk 4:35-41). A Megváltó mélyen aludt, amikor a baj lecsapott egy hirtelen támadt heves tengeri vihar formájában. A tanítványok nagy sietve merítették ki a süllyedő hajóból a vizet, miközben azon tűnődtek, hol lehet a Mester. „Hirtelen vakító villám szeli át a sötétséget, s ők meglátják az alvó, a fejtelenségtől nem zavartatott Jézust. Ámulattal egyes kétségbeeséssel kiáltanak föl: »Mester, nem törődöl velem, hogy elveszünk?« (Mk 4:38). Hogyan pihenhet oly nyugodtan, amikor ők veszélyben vannak, s a halállal tusakodnak?» (Jézus élete, 277. old.) Néha mi is úgy érezzük, hogy a Mester elhagyott, és a „viharunk idején” magunkra maradtunk.

Hogy volt képes a Mester olyan nagy viharban aludni? A választ abban találjuk, hogy Jézus bizott szava erejében. „Azután monda nékik azon a napon, amint este lőn: Menjünk át a túlsó partra” (Mk 4:35). E szavak után nyugodtan alhatott. Ha a Terepítő szól, minden pontosan a szavai szerint történik. „Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregük... Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott” (Zsolt 33:6, 9). „Nem ember az Isten, hogy hazudjék és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-é ő valamit, hogy meg ne tenné? Igér-é valamit, hogy azt ne teljesítene?” (4Móz 23:18).

Az erőszak a világ különböző pontjain sokféle formában nyilvánul meg. Napról napra több a törzsi háború, a felekezeti illetve vallási háború. A különböző országok olajkitermelő térségeiben gyakran ártatlan emberek esnek terrortámadás áldozataiul, fegyveresek rabolnak el gyermekeket és más családtagokat váltságdíj reményében. Ellen White jól mutatja be korunkat: „A világon minden mozgásban, háborúban, nyugtalanságban és izgalomban van. Az idők jelei vészjóslóak. Az eljövendő események előrevetítik árnyékukat. Isten Lelke visszavonul a földről. A tengeren és a földön egymást követik a szerencsétlenségek. A viharok, földrengések, tüzek, áradások, gyilkosságok egyre gyakoribbak. Ki ismeri a jövődőt? Hol van biztonság? Nincs semmiben bizonyosság, ami emberi vagy földi” (Jézus élete, 540. old.).

„Nincs semmiben bizonyosság,
ami emberi vagy földi.”

Az Ige ereje

A megpróbáltatás idején az első hely, ahová erőért fordulhatunk, az Isten Igéjének hatalma. Mit mondott Isten a Bibliában a kérdéses dologról? Az Ige hogy hatott azokra az emberekre? Én Isten Igéjébe vetem a bizodalमत! Az Ige bevált Jézus és a tanítványok esetében, így nekem is beválik! „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbával támogatlak” (Ézs 41:10). Mindaz a sok baj, ami ma minket ér, eléri azt a szintet, ami már isteni beavatkozást és megoldást igényel. Alkalmazzuk Ézsaiás üzenetét azokra a helyzetekre, amelyekbe a jövőben belekerülünk, különös tekintettel

arra, hogy az erőszak egyre jobban terjed a földön. Így biztat: „*Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobboldal támogatlak*” (új prot. ford.).

Sátán egy ízben azzal kísértette meg Jézust, hogy vesse le magát a templom tornyáról, mert majd az Úr angyalai biztosan megmentik a szörnyű haláltól. Jézus azonban emlékeztette az ördögöt arra, hogy mit is ír Isten Igéje az ilyen dologról: „*Ne kísérsd az Urat, a te Istenedet*” (Lk 4:12). Erény, ha valaki hisz Isten Igéjében, de a vakmerő elbizakodottság bűn!

változnak, az Úr ígéri, hogy veled lesz a tűzben vagy a vízben. Kérdezzük meg Sidrákot, Misákot és Abednégót, akik erre az ígére alapozva tartottak ki hűségesen Isten mellett, és álltak ellen Nabukodonozor királynak, aki megparancsolta, hogy imádják az arany szobrot.

Fenntartás nélkül bízom a Mindenható Isten erejében és jelenlétében. Ő Jahve Sammah, „*az Úr ott van!*” (Ez 48:35). Visszaemlékszem azokra a nagyszerű dolgokra, amelyeket Isten értem vitt végbe a múltban, és eldöntöm: hiszem, hogy a jövőben is az én javamat és az Ő dicsőségét szolgálja az, ahogyan vezet az Úr!

A 91. zsoltár Isten ajándéka nekünk, gyermekének, akik a földi bajokat és erőszakot nap mint nap tapasztaljuk.

Egy későbbi alkalommal Jézus istentiszteletre ment a názáreti zsinagógába. Kézbe vette Ézsaiás próféta könyvének tekercsét és felolvasta 61:1-2 verseit, a messiási szerepére vonatkozó szakaszt. Jézus magyarázatát hallgatva az egész gyülekezet nagy haragra gerjedt, és elhatározták, hogy megölik, letaszítják a város szélén a sziklafalról. De angyalok léptek közbe, Jézus pedig a tömegen áthaladva ment tovább a következő feladatát végezni. Az Istentől jövő szó, ami bátorságot öntött belé, abban az esetben ugyanaz volt, mint amit az ördög idézett, amikor a templom tornyára vitte Jézust: „*Mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadban. Kézben hordoznak téged, hogy meg ne üssed lábadat a kőbe*” (Zsolt 91:11-12). Isten Igéje a megfelelő időben hat minden helyzetben. Még ha úgy is tűnik, hogy Isten késlekedik a közbelépéssel, várunk kell rá. „*Ha késik is, bízzál benne; mert eljön, el fog jönni, nem marad el*” (Hab 2:3).

Ahol élsz, most éppen háborús övezet? Isten megígérte, hogy Ő lesz az óvóhely neked és családodnak. „*Aki a Felsőgesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugoszik az. Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem őbenne bízom!*” (Zsolt 91:1-2). És mi van akkor, ha fegyveres rablótámadás közepette találjuk magunkat, mint ahogy több ízben velem is előfordult? „*Mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadban*” (Zsolt 91:11). A teljes 91. zsoltár Isten ajándéka nekünk, gyermekeinek, akik a földi bajokat és erőszakot nap mint nap tapasztaljuk.

Haragvó férjjel, feleséggel, szülővel vagy főnökkel van dolgod, aki újból és újból támad, megsebez vagy fenyeget? Olvasd az Úr neked szóló ígérését: „*És most, oh Jákób, így szól az Úr, a te Terejtő, és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! Mikor vízen megy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged*” (Ézs 43:1-2). Ha a körülményeid nem is

Israel Bamidele Olaore Nyugat-Afrikában, Nigériában, a Babcock Egyetem vezető lelkésze és a Lelki Élet Osztály vezetője.

KÉRDÉSEK:

1. A második eljövétel felé közeledve csökken vagy növekszik az erőszakos cselekmények száma? Indokoljuk meg a válaszunkat!
2. Azt ígéri az Úr, hogy mindenképpen megváltoztatja a körülményeket, vagy azt, hogy erőt ad, bármilyen helyzetben legyünk is?

Az emberek és a természeti erőforrások kizsákmányolása

Honnan tudhatjuk, mi az igazság?

Rudi Maier

Az elmúlt 40 év alatt egyre kevesebb lett a földrajzi és a kulturális határvonal. Még élénken emlékszem Neil Armstrong hangjára 1969-ből, aki a holdon állva beszélt. Ekkor láthattunk először fényképeket az egész bolygóról. Ez vezetett el egy új kifejezés – a *globális falu* – kialakulásához. Azóta az internet fejlődésének köszönhetően megvalósult a világon a szinte teljes és azonnali kapcsolatteremtés lehetősége. Keresztényként fel kell tennünk a kérdést: Mi a mi szerepünk ebben a rohamosan változó világban? Hogyan tudjuk felhasználni az egyház missziómunkájában e gyors változásokat?

A globalizáció több okból is lényeges része lett az egyház missziójának. Hisszük, hogy a kozmikus küzdelem globális, ahogy a bűn problémája is az.

Valljuk, hogy Krisztus a világon minden emberért vállalta a halált; a bűn problémájára Krisztus a globális megoldás. Az is meggyőződésünk, hogy misszióink is globális természetű, mert az üzenetnek el kell jutnia minden néphez, nemzetiséghez és nyelvhez (Jel 14:6). A gonoszság erői globális mozgalmat szerveznek Krisztus és népe ellen, de a Bárány legyőzi őket (Jel 17:14).

Mennyiben fontos a globalizáció?

A globalizációnak vannak jó és rossz oldalai.

Elvándorlás: A globalizáció következményeként az országhatárok kinyíltak. Az elmúlt 25 évben az egyház missziómunkája tekintetében a 10/40-es ablakra összpontosítottuk a figyelmünket, azokra az emberekre, akik az Egyenlítőtől északra, a 10. és a 40. szélességi fok által határolt területen, Afrika nyugati partjaitól egészen Ázsia keleti végéig lévő vidékeken élnek. Ennek az az oka, hogy a világnak ezen a részén nagyon sok olyan ember él, akik eddig még nem hallottak az evangéliumról. Ezekről a területekről sok millió ember vándorolt ki Európába és az Egyesült Államokba. Az Egyesült Államokban ma 6 millió mohamedán él, az Egyesült Királyságban több mint 1 millió, Németországban pedig további 3,4 millió. Az elvándorlás következtében olyan területekre érkeznek nem keresztény hitet valló emberek, ahol nyitottabban fogadhatják az evangelizációt és a vallási változást. Az elvándorlás következtében Afrikából és a Karib-tenger térségéből származó, mélyen hívő kereszté-

nyek érkeznek Európa és Észak-Amerika posztmodern térségeibe.

Légi közlekedés: Gyakorlatilag órák alatt eljuthatunk a világ bármely részére. A számítógép és a televízió segítségével kapcsolatban maradhatunk az általunk fontosnak tartott dolgokkal. Ez az állandó kapcsolat lehetőséget teremt arra, hogy befolyást gyakoroljunk a bolygó más kultúráira, illetve hogy azok hassanak ránk. Miközben az emberek megismerkednek más országokkal, érdeklődéssel kezdik felfedezni, mi az, ami hiányzik nekik, ezért szülőföldjükről felkerekedve másutt akarnak letelepedni. Ezzel megszakadnak a családi kapcsolatok, és az elvándorlók az idegen országban sebezhetőbbé válnak. Milyen nagyszerű alkalom ez az egyház számára, hogy biztonságot, támogatást, de mindenképp felett reménységet nyújtsanak ezeknek az utazóknak!

A gyors és viszonylag olcsó utazás azt is lehetővé teszi, hogy gyülekezeti tagok új vidékekre jussanak el, új népekkel, kultúrákkal ismerkedjenek meg. A gyülekezeti tagok előtt feltárult a rövid-távú misszióutak lehetősége, amikor nem kell elköltözniük egy másik országba.

Az internet. A globalizáció egyik legfontosabb jellemzője az internet által biztosított azonnali információcsere. Albániától Zimbabwéig bárki létrehozhat egy internet címet egy falusi internet kávézóban, még olyanok is, akiknek nem kell saját számítógépre. Az internet kapcsolat teszi lehetővé a nem keresztények számára, hogy a keresztény hitet vagy a Bibliát tanulmányozzák. Kérdéseket tehetnek fel és választ is kaphatnak, méghozzá annak veszélye nélkül, hogy bárki leleplezze őket, ha érzékenynek mondható körülmények között élnek.

Gazdasági rendszer. A globalizáció és a szabad piacgazdaság a munkahelyek millióit biztosítja az embereknek az egész világon, ugyanakkor a globális falu gazdasága egy olyan mechanizmust is létrehozott, ami nagyobb gazdasági kizsákmányoláshoz, környezeti károsodáshoz és kulturális visszafejlődéshez, környezetszennyezéshez és politikai elnyomáshoz vezet.

Csak azok számítanak értékes embereknek, akiknek van mit eladni, és azok, akiknek van pénzük vásárolni. Ez viszont a gazdasági élet periferiájára taszít sokakat, és csak az erősebb, sikeres versenyzők maradnak életben, egyre szé-

lesítve a szegények és a gazdagok közötti szakadékot. A társadalmi igazságtalanság életformává és elfogadható valósággá vált. Azt mondják, hogy a föld lakosságának felső 20%-a jut hozzá a vagyon közel 83%-hoz, míg a népesség alsó 20%-a a világ erőforrásainak mindössze 1,4%-án osztozva harcol az életben maradásért. A globalizáció hozzájárul a szegények elnyomásához.

A globalizáció jelenségének árnyoldala Isten teremtett világának egyre nagyobb mértékű pusztítása, és ebből eredően az emberek elszegényedése, a mind nagyobb szenvedés. Mit teszünk mi, keresztények, a világ szegénységének problémája láttán?

Márk evangéliuma 6. fejezetében Jézus hosszasan magyarázza az Igét a sokaságnak, akiket olyanoknak lát, „*mint a pásztor nélkül való juhok*” (34. vers).

Megmutatta nekik az Istenhez vezető utat, amely valójában a szabadság útja minden ember számára. Felfedte előttük, hogy valójában vakok és a bensőjükben szolgák. A nap végére az emberek megéheztek, a tanítványok pedig megemlézték ezt Jézusnak:

„*Bocsásd el őket, hogy elmenvén a körülfekvő majorokba és falvakba, vegyenek magoknak kenyeret; mert nincs mit enniük*” (36. vers). Ezzel mintha azt mondták volna neki: „Elvégezted a feladatodat, megtetted a részedet, segítéssel nekik. Adtál nekik lelki üzenetet.

Most viszont már el kell engedni őket, hogy megoldhassák anyagi gondjaikat”.

Jézus válasza meglepő: „*Adjatok nekik ti enniük*” (37. vers). Ez alatt azt értette, hogy „az én feladatomban még nem ért véget. Nem csupán az üzenetem és a prédikációm tartozik ide. Nem mehetünk el az éhező emberek mellett, nem fordulhatunk el, ha anyagi természetű dolgokra van szükségünk. Nem hagyhatjuk magukra őket. Tehát adjatok nekik enni, szabadítsátok meg őket az anyagi természetű gondjaiktól. Ez is a küldetésünk része!”

Ezen a héten Krisztus visszajövetelének jeleit vizsgáljuk. Nem a kétségbeesés, inkább a remény és az öröm jelei ezek. Jézus a tanítványait bírta meg azzal, hogy aznap, amikor már későre járt, adjanak enni a nagy sokaságnak (35. vers). Ma bennünket hív, hogy kapcsolódjunk be szolgálata utolsó szakaszába. Bárcsak mi is mindannyian bekapcsolódnánk földi küldetésébe, miközben eljövetelének jeleit keressük!

Rudi Maier Németországban született, Pakisztánban és Sri Lankán dolgozott misszionáriusként. 1988 óta kapcsolatban áll az Andrews Egyetem Világmisszió Osztályával.

Bárcsak mi is mindannyian

*bekapcsolódnánk földi küldetésébe,
miközben eljövetelének jeleit keressük!*

Környezeti vonatkozások. A gazdasági termelés fokozása érdekében a gépesítés növelése és a nagyléptékű iparosítás a környezetet tényleges érték nélküli tárggyá minősítette le. A természetet az emberi vágyak kielégítésének érdekében kizsákmányolható eszköznek tekintik, és a természeti erőforrásokat ki is aknázzák a gyors profit reményében, tekintet nélkül arra, hogy ezért milyen környezeti és társadalmi árat kell fizetni. A mai környezeti aggodalmak közvetlen következményei az ipari és technológiai fejlődésnek valamint modern életstílusunknak.

Vallási vonatkozások: A globalizáció fenyegetése és az ezzel gyakran kapcsolatba hozott szekularizációs irányzatok ellenségeskedést keltenek a különböző társadalmakban. Gyakran előfordul, hogy vallásilag elkötelezett fiatalok válnak vallási fundamentalisták és fundamentalista szervezetek kizsákmányolásának áldozataivá. Ma ilyen vallási szembenállással jellemezhető légkörben folyik a missziómunka. Ha nem próbáljuk meg megérteni a globalizáció jelenségét, akkor Isten országa hirdetésének kitűnő alkalmait szalasztjuk el. Az egyháznak terveket kell készítenie, hogy a keresztény reménység üzenetét továbbadhassa úgy a globalizáció haszonélvezőinek, mint a perifériára szorult veszteséinek.

A globalizáció a Szentírás és a misszió fényében

A globalizáció jelenségében nemcsak az Istentől kapott megbízás teljesítését kell látnunk, hogy „*töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá*” (1Móz 1:28), hanem mérlegre kell tennünk Jézus misszióparancsának összefüggésében is: „*tegyetek tanítványokká minden népeket*” (Mt 28:19). Ma Isten felhasználja az elvándorlás, a légi közlekedés és az internet modern eszközeit annak érdekében, hogy az örökkévaló evangéliumot meghallják a föld lakosai – minden nemzet, törzs, nyelv és nép (lásd Jel 14:6). Az evangelizáció munkáját rendkívül erősítik a ma rendelkezésünkre álló technikai eszközök. Adventista televízió- és rádiócsatornák sugározzák a világnak az örökkévaló evangéliumot. Az evangelizátorok a legújabb technikai eszközök segítségével teszik előadásukat még érdekesebbé. Micsoda áldás!

KÉRDÉSEK:

1. Jó vagy rossz a globalizáció?
2. A modern világ vívmányai mennyiben járulnak hozzá az evangélium terjedéséhez?

Az erkölcs hanyatlása

*A Bibliában olyan ígéreteket találunk,
amelyek segítenek megbirkózni mindenféle változással*

W. S. Lee és Wilma Kirk-Lee

„Amiképpen pedig a Noé napjaiban volt, akképen lesz az ember Fiának eljövetele is. Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban ettek és ittak, házasodtak és férjhez mentek, mind ama napig, amelyen Noé a bárkába ment. És nem vettek észre semmit, mígnem eljött az özönvíz és mindnyájukat elragadta: akképen lesz az ember Fiának eljövetele is” (Mt 24:37-39).

A világ mai állapota Krisztusnak ezt a jövendölését tükrözi. Legyen szó újságokról, magazinokról, rádió- vagy televízióhírekről, nem múlik el nap anélkül, hogy ne közölnének rémítő tudósításokat a társadalom bajairól. Sok szempontból éppen a tájékoztatást adó médiacsatornák tekinthetők megdöbbentő mértékben ugyanazon gonoszságok kerítőinek is, amelyekről beszámolót adnak.

Az özönvíz előtti társadalom egyik jellemzője a magasán fejlett kommunikációs képesség volt. Az egy nyelven való beszéd, a fantáziadús emberi találmányok terjesztése volt az, ami kiváltotta Isten közbelépését Babel tornya építésénél. Ma megfigyelhető a médiában és a kommunikációs iparban a képességek felgyorsult koncentrációja, amit arra használnak, hogy eltávolodjanak Istentől és az emberiséggel kapcsolatos tervétől. A számítógépek, mobiltelefonok, videók, DVD-k, műholdas és kábelcsatornák, noha nemesebb célokra is használhatók, azon modern kori, igen kifinomult kommunikációs eszközök közé tartoznak, amelyek a ma társadalmát az erkölcstelenség burjánzásába taszították. Ellen White írt a mi korunk és az özönvíz előtti világ hasonlóságairól. „A mai társadalom romlott, mint amilyen Noé napjaiban is volt. Isten gazdag ajándékokkal halmozta el a hosszú életű, özönvíz előtti embereket, akik alig egy lépésre voltak a Paradicsomtól. Olyan testi és szellemi erővel rendelkeztek, amelyről a mai kor embere csak halvány képet alkothat. Ők azonban Isten gazdag adományait és a tőle kapott erőt, képességeket önző célokra használták, hogy kielégítsék a törvénytelen dolgok utáni vágyukat, és legyezgessék büszkeségüket. Számúzták a gondolataikból Istent, megvetették törvényét, porba tiporták erkölcsi normáit. Bűnös gyönyöröket hajszolva tivornyáztak, Isten színe előtt megrontva életüket, megrontva egymást. Erőszak és bűntett töltötte be a földet. Nem tisztelték sem a házassági kapcsolatot, sem a tulajdonjogokat; az elnyomottak kiáltásai elhatottak a Seregek Urának fülébe. A gonoszsgót szemlélő emberek a gonoszsgág képére változtak el, míg végül Isten nem szenvedhetette többé gonoszsgágukat, így elsöpörte őket az özönvíz” (*Fundamentals of Christian Education*, 421-422. old.).

A mai nemzedék bűneinek nagy része kezdetben nem teljes virágában mutatkozott meg. Először csak könnyedségnek, kacérkodásnak tűnt, és csak később fajult lealacsonyító, erőszakos viselkedéssé. „[Krisztus] bemutatja az étvágy fék nélküli kielégítésének következményét. Az ember erkölcsi ereje meggyengül, annyira, hogy a bűnt nem is tartja bűnnek. A bűntényeket könnyedén kezelik, az emberek gondolatait a szenvedély uralja egészen addig, amíg a helyes elvek és ösztönök gyökerestől kiirtatnak, és az emberek Istent káromolják... Krisztus kijelentése szerint éppen ilyen állapotok uralkodnak a második advent idején” (*Counsels on Health*, 24. old.; vö. 2Tim 3:1-5!).

Isten arra szólít fel minket, hogy kerüljük el a világot jellemző romlottságot. Otthonunkban és saját életünkben korlátokat kell szabnunk arra vonatkozóan, hogy mit vagyunk hajlandók megnézni és elolvasni. Minden család világosan határozza meg minden tagja előtt azokat az értékeket, amelyeket keresztényként meg kívánnak őrizni. Korlátoznunk kell az internetezést és a tévénézést, mert a médiák által az erkölcsi romlás eléri otthonunk szent területét. Ilyen korban, mint ez a mai, naponként meg kell újítanunk Krisztussal való szövetségünket, szüntelenül vele kell járnunk!

Házasság

Jézus eljövételének egyik legszembetűnőbb jele az otthon és a család felbomlása. Az elmúlt alig 30 év leforgása alatt kifejezetten ritkává vált, hogy 25 évig tartó házasságokat találjunk. Azt gondolnánk, hogy a keresztények védettséget élveznek a világ erkölcsi romlásával szemben, de nem ez a helyzet. Noha számos keresztény egyház igyekszik lebeszélni tagjait a válásról, George Barna felmérése azt mutatja, hogy az Egyesült Államokban az újjászületett keresztények között ugyanolyan a válás valószínűsége, mint a nem keresztények között. Mindkét csoportban 35% a válás aránya. Jogi szempontból ugyan a válás okai között nem sorolnak fel olyasmit, hogy *önmagával elfoglalt, önmagát előtérbe helyező, durva, hajthatatlan, kegyetlen, a testi gyönyörök rabja*, de ha egyenként beszélhetnénk az érintettekkel, a házasságok felbomlásának okai között valószínűleg megtalálnánk az iménti tulajdonságokat.

Hogyan zajlik ez a keresztény házasságokban? Nézzünk meg néhány dolgot. Kezdjük a pénzzel. A legtöbb keresztény elsőként érvelne azzal, hogy *nem* pénzéhes. Viszont a mai társadalom igen burkolt formában gyakorol nyomást a családokra. Bármilyen jó szándékkal induljon is egy pár, kihívást jelent számukra: azzal mutassák meg, mennyire sikeres pár-

nak bizonyulnak, hogy hol laknak, hogyan bútorozzák be otthonukat, hol töltik a szabadságukat, milyen autót vezetnek, mikor lesznek gyermekeik és azok hová járnak iskolába. Mindez pénzbe kerül. Ha egy pár nem elég elővigyázatos, csakhamar azon kapják magukat, hogy arra koncentrálnak, hogyan tudják elérteni az e célok eléréséhez szükséges anyagiakat. Eközben megfeledkeznek arról, hogy a tartós házasság három alapon áll: Isten, a férj és a feleség. Megfelelnek arról, hogy a keresztyén vendégszeretet nevében nyitottá tegyék otthonukat és segítsenek másokon, ahogy Isten ezt eltervezte.

Abban a házasságban, amelyben szem elől tévesztik ezt a három – Isten, férj és feleség –, a felek nagy valószínűséggel eldurvulnak, csak önmagukkal foglalkoznak, közönségesé válnak, megcsalják egymást és a testi örömöknek lesznek rabjai. Mindez bántalmazáshoz vezethet. A bántalmazás először burkoltan jelentkezik: a másik gúnyolása, szidalmazása, tiszteletlenség formájában. A házastárs sosem lehet „elég jó”. Ha olyan légkör alakul ki, amelyben az egyik fél állandóan cinikus, durva, közönséges és csak önmagával törődik, ez szép lassan aláássa a készséget az otthoni áhítatok tartására, majd a gyülekezeti közösségtől is eltávolodnak. A bántalmazásnak ez a formája fizikai és szexuális bántalmazás is fajulhat. Az ilyen bántalmazást gyakran – helytelenül – azzal próbálják igazolni, hogy a Szentírás felszólít: engedjünk a másik félnek. A másik félnek való engedés azonban azt kívánja meg, hogy összhangban és egymást tisztelve éljünk!

Egy olyan világszerte elterjedt egyház tagjai vagyunk, amely a bántalmazás semmilyen formáját nem nézi el – legyen az fizikai, lelki, érzelmi vagy szexuális. A bántalmazás ellentétben áll azzal, amit Isten a prófétája által közölt: „Gyűlölöm az »egy test« házasságának erőszakos szétszakítását” (Mal 2:16; a Message fordítás alapján). Isten itt nagyon határozottan szól. A „szétszakít” szó igen erős kifejezés az erőszakosság összefüggésében. Néha úgy gondoljuk, hogy a bántalmazás nem is olyan súlyos, Isten azonban igen súlyosnak tekinti. Ha figyelembe vesszük, hogy Isten a férfit és a nőt a saját képére teremtette, bármilyen formában történjék is a bántalmazás, az kiváltja Isten haragját! A bántalmazásnak nincs igei alapja!

Egy olyan világban, amelyben elutasítják a keresztyén házasságot, be kell mutatnunk, hogy Istennek a családokra vonatkozó terve ma is éppen olyan helytálló és fontos, mint bármikor korábban. Olyan megpróbáltatásokkal találjuk magunkat szembe, amelyek megnehezítik a keresztyén házasság megmaradását, Isten segítségével azonban a házasság az lehet, aminek Ő eredetileg szánta. Újból be kell illesztenünk mindennapi programunkba a családi áhítatokat, és időt kell szánnunk arra, hogy együtt, egymásért imádkozzunk! Miért is ne kérnénk Istent, hogy szívünket töltsse be a házastársunk iránti szeretettel? Gyakorolnunk kell annak a szokását, hogy kedves, szeretettel teljes szavakkal szóljunk családunk minden tagjához, és töltsünk bizonyos időt együtt. Fogadjuk meg minden pár egymásnak: Isten ereje által nem engedik felbomlani házasságukat, és ha szükséges, segítséget is kérnek ahhoz, hogy házasságukat igazi keresztyén sikertörténetté tegyék!

Az őszinteség hiánya

Pál utalt arra, hogy nemcsak a társadalom bűnözőinek körében létezik bűn. A magán és üzleti kapcsolatok körében is megnyilvánul. Pál beszél azokról az igazságtalanságokról,

amelyek lényegében felebarátaink, szüleink, országunk stb. elleni vétségek. Ide tartoznak azok a bűnök is, amelyeket óriásvállalatok követnek el.

Pál azt mondja, hogy Isten haragja lesújt minden emberi gonoszság és becstelenség miatt. *„Az Isten igazságát hazugsággá változtatták, és a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a teremtő helyett, aki mindörökké áldott. Amen... És amiképpen nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretükben megtartsák, azonképpen oda adta őket az Isten méltatlan gondolkodásra, hogy illetlen dolgokat cselekedjenek; akik teljese minden hamissággal, paráznasággal, gonoszsággal, kapzsisággal, rosszasággal; ravvák, irigységgel, gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal, rossz erkölccsel; susárlók, rágalmozók, istengyűlölők, dölyfösek, kevélyek, dicsekedők, rosszban mesterkedők, szüleiknek engedetlenek, balgatagok, összeférhetetlenek, szeretet nélkül valók, engesztelhetetlenek, irgalmatlanok” (Róm 1:25-31).*

Az utolsó napokban „a bűnözés ragályként való terjedésének» közepette élünk... Miközben a világ megtelik az ilyen gonoszságokkal, túlságosan gyakran megesik, hogy az evangéliumról olyan közömbösen beszélnek, hogy az csekély hatást tesz az emberek lelkiismeretére vagy életére” (*Counsels on Health*, 25. old.). Nem szabad fejvesztve fedezékbe rohannunk, elrejtőznünk Krisztus visszajövetelének jelei látán. Krisztus megmondta, hogy a gonoszság terjedése miatt egyre nehezebb szeretetet találni (Mt 24:12). A bennünk, Isten népében lévő reménységnek Isten szeretete erős jelzőtüzevé kell válnia a posztmodern világ bűnösségének sötéttségében. Kegyelemmel teljes kapcsolatokkal, az életünkkel kell bemutatnunk Isten szeretetét. A Szentlélek képes arra, hogy Isten követeként életét az igaz élet ösvényein vezesse, hogy másokat is az Úr Jézus keresztjéhez vihessenek.

Pál ezt mondta Timóteusnak: *„A teljes Írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített” (2Tim 3:16-17).*

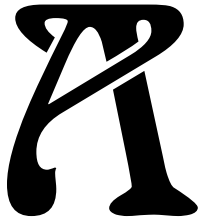
A kapcsolatokra minden irányból nehezedő nyomás beteljesíti azt a prófécia, miszerint valóban nehéz időket élünk. Isten Igéjének ígéretei azonban újból megerősítenek és reménnyel töltenek el, hogy képesek leszünk megbirkózni minden nehézséggel, ami utunkba kerül. Ez azonban csak akkor lesz így, ha személyesen, imádkozva kapcsolatban maradunk Isten kegyelmével, ha az Úr lakik szívünkben, elménkben és az életünkben. *„De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözül” (Mt 24:13).*

W. S. Lee és Wilma Kirk-Lee 41 éve élnek házasságban. Több mint 30 éve vezetnek házasság-erősítő alkalmakat az Egyesült Államokban, Kanadában és a világ számos más részén. A Texas állambeli Houstonban élnek.

KÉRDÉSEK:

1. Mi az a három tényező, amire a keresztyén házasságot alapozni kell?
2. Soroljunk fel olyan konkrét dolgokat, amelyekkel szemben elővigyázatosnak kell lennünk, ha otthonunkat meg akarjuk védeni a mai világ rossz hatásaival szemben (mint pl. az internet és a tévé)!

spiritizmus nagy csalása

Egy ősrégi hazugság mai virágzása

Clinton Walker

Egyre jobban nő a szellemi világ iránti érdeklődés. Emberek azt állítják, hogy furcsa dolgokat tapasztalnak: mintha egy kis állat ugrana az ágyra, amikor nincs is semmiféle állat a közelben; nincs virág körülötte, mégis átható virággillatot érez egy ember, amikor sok kilométerrel távolabb, szerettei közül meghal valaki. Mások azt mondják, hogy különleges adottságokkal rendelkeznek: mint pl. „látónoki képességgel”, azaz feltárul előttük a másik ember életének egész története – a múlt, a jelen és a jövő; annak a képessége, hogy a szellemi világból eredő energiamozgást „tereljenek egy bizonyos irányba”, testi és érzelmi betegségek gyógyítása céljából; mások azt mondják, hogy segíthetnek az embernek ismét kapcsolatba lépni korábbi életével.

Majdnem az összes világvallás híve – beleértve keresztényeket, mohamedánokat, hindukat és buddhistákat is – azt vallja, hogy az élet folytatódik a halál után. Ez a hit kaput tár szinte minden parajelenség (tudományosan meg nem ismerhető, természetfeletti jelenség) előtt, legyen az valóságos vagy képzelt.

E csalás hatását csak erősítik különféle emberek „halálközeli” élményei. Könyvekben, tömegtájékoztató eszközök által, filmekben burkolt és nem is annyira burkolt utalásokot tesznek a halál utáni életre. Az üzenet gyakran humoros vagy látszólag teljesen értelmetlen köntösbe csomagolva jelenik meg. Némelyek viszonylag veszélytelen szórakozásnak tekintik az ilyesmit, ami valójában azonban arra irányul, hogy aláassa és elhomályosítsa azt a bibliai tanítást, miszerint a halottak nem tudnak *semmit* (Préd 9:7), és a halál olyan, mint az alvás (Jn 11:11-13; IThessz 4:13). Ami pedig még ennél is rosszabb: ez a „csomagolás” teljesen elfogadottá teszi a testtől független létezés és a halottakkal való kommunikálás gondolatát.

A szellemi világ és a spiritizmus

Világosan mutatja az azoknak a tévéműsoroknak népszerűsége, amelyek – legalábbis részben – a „halottak szellemeivel” való beszélgetésről és a velük való valamiféle együttműködésről szólnak, hogy milyen széles körben terjed az erre való fogékonyság, és már a nyugati kultúrában sem tekintik szélsőséges esetnek az ilyesmit.

A Biblia viszont határozottan és egyértelműen óv az efféle dolgoktól: „*Ha majd azt mondják nektek, hogy forduljatok*

a halottidézőkhöz és jövőmondókhöz, akik suttognak és mormolnak, ezt feleljétek: Nem Istenéhez kell fordulnia a népnek? A holtakhoz kell fordulni az élő helyett? A törvényre és intelemre figyeljétek! Hiszen ők olyan dolgokról beszélnek, amelyeknek nincs jövője” (Ézs 8:19-20; új prot. ford.).

Abban az időben, amikor Ézsaiás e szavakat leírta, a Szentírást még csak Mózes öt könyve és a próféták könyvei alkották. E források azért megbízhatóak mindennek felett, mert Isten hozzánk intézett szavait jegyzi le. Ma számos félrevezető hang hallható világunkban, amelyek mind arra irányulnak, hogy lekössék figyelmünket a könyvek, filmek és reklámok által. Sok ilyen hangban nem bízhatunk meg, mert más forrásból erednek – magától az ördögtől, azzal a céllal, hogy ezekkel vezessen félre bennünket.

Az egyetlen forrás, amiben *maradéktalanul* megbízhatunk, nem más, mint Istennek az ihletett hírnökei által megszólaló Szava. Sajnálatos módon „nap mint nap újabb szomorú bizonyítékok tanúsítják, hogy a biztos prófétai beszédbe vetett hit egyre fogy, és helyette babonaság és sátáni bűvölet ejti foglyul sok ember lelkét” (*Próféták és királyok*, 132. old.). Sátán a csalás más és más fajtáit készíti elő az emberek különböző csoportjai számára. Akik azt el sem tudják képzelni, hogy felkeressenek egy médiumot, a televízióban talán megnéznék egy efféle témájú műsort. Ezeknek az üzenetei még úgy is behálózhatnak, ha annál bölcsebbek vagyunk, mint hogy a szellemekkel való kommunikálás népszerűsítőire hallgassunk.

Mindenféle New Age típusú gondolkodás alapvető megtevesztési formája, hogy minden ember rendelkezik olyan belső lelki erővel, ami felhasználásra vár. Ez, amit bölcsességnek képzelnek, és ami önző vágyaink számára vonzónak tűnik, valójában nem más, mint egy *korántsem lelki*, hanem *ördögi* dolog (Jak 3:15). Ha az ember több ízben is kiteszi magát a média által vonzó köntösben bemutatott üzenetek hatásának, a gondolkodásában teljesen megszokottá válhatnak az ilyen dolgok. Ez oda vezethet, hogy veszélyérzetünk kikapcsol, és nem ismerjük fel Sátán munkáját. Az is előfordulhat, hogy mi magunk is megtesszük azt, amit az ilyen adásokban látunk. Az ilyen műsorok hatására a Biblia tanulmányozása már kevésbé lesz érdekes a számunkra. Végül is Sátánnak teljesen mindegy, hogy melyik csalása ejt tőrbe, ha az egyik kelepéjébe belesétálunk! Szerencsére Isten világos

útmutatást ad Igéjében, amely által leleplezhetjük, és igazi mivoltukban láthatjuk a minden irányból érkező, félrevezető üzeneteket.

Valóban *vannak* ellenünk felsorakozott lelkek – persze ezek nem a meghalt emberek szellemei, hanem gonosz angyalok: „*Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak*” (Ef 6:12). Igazi ellenségeink láthatatlanok, akik azon igyekeznek, hogy valamilyen úton-módon elcsaljanak Istentől. Viszont van olyan lelki hadsereg is, amely mellettünk és a gonosz erőkkel szemben áll készenlétben. A mennyben elkezdődött háború áttevődött a földre (Jel 12:13), az egész földet a világegyetem csataterévé téve.

Az angyalok és a spiritizmus

Vannak, akik úgy képzelik: az angyalok csak azt lesik, hogy milyen feladatot adunk nekik, nekünk csak kérni kell. Ez részben igaz lehet, de ebben az esetben nem olyan angyalokkal van dolgunk, mint amilyeneknek gondoljuk őket! A gonosz angyalok félrevezetnek, és ők használnak fel minket, ha engedjük!

Isten angyalai nem így munkálkodnak. Őket nem használhatjuk fel kedvünkre, ők nem abban foglalataskodnak, hogy önző vágyainkat szolgálják. A Gecsemáné kertben Jézus azt mondta Péternek, hogy Isten akár tizenkét sereg (72 000!) angyalt is küldhetne védelmére. Nem azt mondta, hogy saját maga rendelné oda az angyalokat, inkább így fogalmazott: „*Avagy azt gondolod-é, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét sereg angyalnál?*” (Mt 26:53). Jézus minden tettét alárendelte az Atya akaratának. Ha Jézus nem akarta saját maga számára segítségül hívni az angyalokat, vajon nekünk volna rá jogunk?

Jézus arról is beszélt, hogy az utolsó időben jelentkező *csalás* megtéveszti, ha lehet, még a választottakat is (Mt 24:24). Jelenések könyvében azt látjuk, hogy Sátán és gonosz erői tisztátalan lelkeket küldenek ki, hogy elhitessék a világot. Ezek a lelkek csodákat tesznek, hogy a lehető legtöbb embert félrevezessék, és egy hatalmas katonai erőbe tömörítsék őket, amely szembeszáll Istennel a harmagedóni csatában. Tehát Jézus visszajövetele előtt ördögi lelkek csodákat tesznek, hogy becsapják azokat, akik a *próféták bizonygatótetele* helyett inkább annak hisznek, amit *látnak*. Éppen úgy, amint Sátán is képes a világosság angyala képében megjelenni (2Kor 11:14), az ördögi lelkek is különféle alakot, formát tudnak felvenni. Még a vallási buzgalom formáját is magukra ölthetik (lásd *Jézus élete*, 205. old.). A Jelenések könyve 16. fejezetében bemutatott gonosz lelkek emberi esz-közök által gyógyítanak betegeket, és tesznek olyan „kinyilatkoztatásokat”, amelyek ellentétben állnak a Szentírással (lásd *A nagy küzdelem*, 555. old.).

A Biblia egyértelműen állítja, hogy a halottak nem tudnak *semmit*. Igazi ellenségeink a sötétség lelkei, a gonosz angyalok, akik a csalás sűrű takaróját borítják a világra – ezek között olyan csodákat is tesznek, amiket maga Sátán irányít. Máris tanúi vagyunk annak, ahogy megvetik az alapját ezeknek az eseményeknek, amelyek teljesen lehengetlik ámitásaikkal a világot. Oda kell figyelniük Istennek az Igéjében adott egyértelmű vezetésére, hogy megvédjük magunkat az ámitással szemben! Tüdnünk kell az Írásból, hogy mi következik még, és milyen gyakorlati lépésekkel

VÉDEKEZHETÜNK Sátán csalásai ellen! Az alábbiakban néhány gyakorlati tanácsot találunk, amelyek segítségünkre lehetnek:

Ismerjük fel az ellenséget, a különféle hangjait! Még Jézus is csak úgy volt képes erre, hogy ismerte a Szentírást (Máté 4. fej.).

Zárjunk ki minden olyan rossz dolgot, ami Sátán munkájának teret engedne! Ha személyesen megismerjük Jézust, és nem másod- vagy harmadkézből származó értesülések alapján alkotunk képet róla (ApCsel 19:13-18), lesz bátorságunk otthonunkból kirekeszteni minden olyan hatást, ami által a gonosz angyalok teret nyernének, és irányíthatnák gondolatainkat (ApCsel 19:19).

Adjuk át Istennek önmagunkat, és mindent, ami a miénk (Jak 4:7)! Ha ezt megtesszük, és Istent az otthonunkba hívjuk, akkor Sátánnak távoznia kell.

Mondjunk közbenjáró imádságot önmagunkért, szeretünkért és másokért, még az ellenségeinkért is! Némely gonosz befolyás annyira erős, hogy csakis kitartó imádság és önmegtagadás által szabadulhatunk meg tőle (Mk 9:29; Ef 6:18).

Tanulmányozzuk az Igét! Pál felsorolta a lelki fegyverzet számos darabját, amelyek számunkra is elérhetőek (Ef 6:14-17), de Isten Igéje az egyetlen fegyver, amit megemlít. E kard hatása csak akkor érezhető, ha nem mi forgatjuk, hanem a Lélek forgatja általunk (17. vers.).

Tanítsuk meg az igazságot másoknak, akik szintén tovább tudják azt adni (2Tim 2:2). Ily módon Isten országának műve lerombolja Sátán erődítményeit, és utat készít Krisztus visszajövetelének (2Kor 10:3-5).

Clinton Wahlen a Generál Konferencia Bibliai Kutató Intézetének helyettes vezetője. A *Journal* című folyóirat főszerkesztő-helyetteseként is szolgált. Ő a szerzője a Mohr Siebeck által kiadott *Jesus and the Impurity of Spirits in the Synoptic Gospels* (Jézus és a tisztátalan lelkek a szinoptikus evangéliumokban) című könyvnek.

KÉRDÉSEK:

1. Hogyan eshetnek bele e csalás csapdájába még a spiritizmus veszélyeit ismerő adventisták is?
2. Melyik erőnek van nagyobb hatalma: a gonosznak vagy Istennek? Soroljunk fel bibliai példákat!

Ne bízunk a hamisított órákban!

Korunkban állandó éberségre van szükség

Nikolaus Satelmajer

„Melyiket akarja megvenni?” – kérdezte New York-ban egy férfi, miközben gyorsan felgyűrte kabátja ujját, hogy megmutassa az alatta lévő sok órát. Arany- és ezüstórák figyelemreméltó gyűjteményével rendelkezett! Minden darab igen tetszetős és látásra drága márkájú volt. Azután jött a jó hír: bármelyiket megvehetem – igazán olcsón.

„Hányat akar venni?” – kérdezte az árus. Az órák nagyon csábítóak voltak, az ár pedig kedvezőnek – *túl* kedvezőnek is tűnt!

Ez nem sokkal az érettségi után történt velem, de abban már akkor is biztos voltam, hogy semmi szín alatt nem szabad belemenni az alkudozásba ezzel a férfival. Az órák aranyak, ezüstnek – *drágának* tünnek, de valójában értéktelenek voltak, az igazi olcsó utánzatai. Hívhatjuk, aminek akarjuk: hamisnak, másolatnak, a lényeg, hogy egytől egyig, mind értéktelen volt.

Éppen így a hamis prófétákban sem bízhatunk, még azokban sem, akiknek van merszük Krisztusnak nevezni önmagukat. Egyáltalán nem számít, hogy mit mondanak önmagukról. A lényeg, hogy kik is valójában.

De honnan tudhatjuk?

Egy dolog megállapítani egy óráról, hogy csupán az igazi hamisítványa; az viszont már egészen más kérdés, hogy valakiről megállapítsuk, csak kiadja magát prófétának, tanítónak vagy éppenséggel Krisztusnak. Mégis éppen ezt kell tennünk: különválasztani az igazat a hamistól. Jézus időszerről figyelmeztetést adott: „Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és jeleket és csodákat tesznek, hogy elhittessék, ha lehet, még a választottakat is. Ti pedig vigyázzatok” (Mk 13:22-23). Lelki ellenségünk minden létező eszközt felhasznál, hogy eltérítsen utunkon. Péter apostol még egy csoportot megnevez – a hamis tanítókat (2Pt 2:1). Ez tehát Sátán hármasa: hamis próféták, hamis tanítók és hamis krisztusok.

A keresztények ellenségeit megnevező figyelmeztetés világos, a módszereik azonban próbára tesznek minket, „mert veszedelmes eretnkségeket fognak köztetek becsempészni” (2Pt 2:1; új prot. ford.). Mint ahogy a rovarok teljesen elrejtik a házat anélkül, hogy a lakók ezt észrevennék, mielőtt túl késő lenne, éppen úgy ezek az ellenségek is megpróbálnak benyomulni az egyházba.

Határozott lépéseket tehetünk, sőt kell is tennünk, hogy megerősítsük magunkat, és ne vezethessenek félre:

❖ Szigorú kritikai vizsgálat által kell meggyőződünk róla, hogy Istentől vannak-e (1Jn 4:1). Némelyek hamisított órákat vásárolnak; hasonlóképpen túl sokan esnek a lelki csalók áldozatául is.

❖ Meg kell állapítanunk, hogy ezek az emberek hűségesek-e a Bibliához. Bármilyen tetszetős is, amit mondanak, nem szabad azokra hallgatnunk, akik nem fogadják el, és nem is gyakorolják az alapvető bibliai tanításokat!

❖ Milyen az élete ezeknek az embereknek? Kívülről talán bárányoknak tünnek, valójában azonban vérszomjas farkasok (Mt 7:15).

❖ Fel kell tennünk a kérdést: „Ki ez az ember, aki másféle üzenetet hirdet?” Egyrészt vigyáznunk kell, nehogy elforduljunk azoktól, akik más nézeteket vallanak, másrészt viszont mérlegelnünk kell a cselekedeteiket is!

Egyszer meglátogattam egy családot, akik elmondták, hogy nem akarnak többé a gyülekezet közösségébe tartozni. Kijelentették, hogy megismertek valakit, akinek az élete valóban teljesen összhangban áll Isten Igéjével. Amikor megkérdeztem tőlük, hogy tényleg jól ismerik-e azt a férfit, bizonygatták: Isten vezette őket hozzá. Egy vagy két évvel azután, hogy lelki példaképük követőivé lettek, kiderült róla: házasságtörő kapcsolatban él. Beszéde nem volt összhangban az életével. Ez az ember valójában csaló volt.

Ha kérdéseket teszünk fel, használjuk Istentől kapott értelmünket, olvassuk az Igét és imádkozzunk, akkor majd képesek leszünk megvizsgálni és eldönteni, hogy mi igaz és mi hamis. „Egyetlen embernek sem kell feltétlenül csapdába esnie” – írta Ellen White (*The Adventist Review and Sabbath Herald*, 1885. nov. 17.). Amikor pedig tudatára ébredünk: hamis prófétával, hamis tanítóval vagy hamis krisztussal van dolgunk, a legbátrabb dolog, amit megtehetünk, hogy azonnal sarkon fordulunk – és odaszaladunk az örökkévaló Krisztushoz.

Hogyan tévesztenek meg?

Hogyan vezetnek másokat félre a hamis tanítók, hamis próféták és hamis krisztusok? Az emberben először csak kíváncsiság ébred. Vagy kialakul benne egy meggyőződés, hogy különleges szerepe van – pl. Isten kiválasztotta, mondjuk, hogy megismerjen egy, csak kevesek számára kinyilatkoztatott üzenetet. Péter arról írt, hogy az ilyen emberek „veszedelmes eretnkségeket fognak köztetek becsempészni”. Törvénytelen úton hatoltak be a keresztények családjába,

vagy talán mások engedték be őket, mint amikor a város egyik lakója úgy dönt, hogy a kapukat kitarja az ellenség előlt. Vannak, akik nehezen tudják felismerni az ilyen embereket, csak azért, mert nincs nagy betűkkel a homlokukra írva, hogy „CSALÓ”.

Gyakran megesik, hogy a hamisság szószólói látszólag nagy érdeklődést tanúsítanak a lelki életünk iránt. Egy fiatal ember azt mesélte el nekem, hogy valaki mély érdeklődést mutatott a lelki élete iránt.

A figyelem először őszintének tűnt, míg egy nap a fiatal ember rádöbent, hogy valójában a kísértő támadja a lelki életét.

Hogyan? Az idősebb férfinak a fiatalabbért való aggódása szép lassan átalakult az egyház komoly bírálatává – semmi nem volt jó, amit az egyház tett. A fiatal ember ekkor egészen megdöbent, és a másik tudtára adta, hogy a barátságuknak ezennel vége. Ez a bátor, de szükséges lépés a fiatal férfi áldására szolgált.

A csalók fellépésének egy másik módja az, hogy úgy beszélnek, mintha hatalmuk lenne – ahogy Sátán is tett. Krisztusnak azt javasolta megkísértésekor, hogy változtassa a köveket kenyerekké, ugorjon le a templom tetejéről és hajoljon meg előtte (Mt 4:1-9). De úgy *beszélni*, mint akinek hatalma van, még nem ugyanaz, mint valóban *rendelkezni* a hatalommal! Gyakran előfordul, hogy a hamis tanítók jobban törődnek a saját hatalmukkal, mint az Isten Igéjéhez való hűséggel.

A következő védelmi forrás Krisztus egyháza családjának egysége. Jeremiás szolt arról, hogyan viszonyuljunk a hamis prófétákhoz: „*Ne hallgassátok azoknak a prófétáknak szavait, akik néktek prófétálnak, elbolondítanak titeket; az ő szívüknek látását szólják, nem az Úr szájából valót*” (Jer 23:16).

A hit egysége azt jelenti, hogy ha nem értünk egyet a Szentírás magyarázatát vagy tanbeli kérdéseket illetően, az Úrhoz kell fordulnunk egységért. Ha egységben vagyunk, nem árthatnak nekünk a hamis tanítók, a hamis próféták vagy a hamis krisztusok, akiknek pedig éppen az a célja, hogy megoszlassa keltse sorainkban!

Isten határozott céllal hívta életre ezt a mozgalmat

Amit Isten elkezd, azt véghez is viszi! Ez adjon reményt mindnyájunknak! Mindig is voltak és lesznek hamis tanítók, próféták és krisztusok, akik minden erejükkel azon mesterkednek, hogy összezavarjanak bennünket. Tudnunk kell, hogyan ismerhetjük fel őket, viszont nem kell a hamisság ismeretében szakértökké válnunk ahhoz, hogy felismerjük azt, ami igaz.

Az egyik lányommal meg akartuk látogatni az édesanyám testvérét, de nem kaptuk meg a vízumot abba az országba, ahol ő él. Amikor ezt megtudtuk, túl késő lett volna lemondani a látogatást, mert értesültünk róla: a nagybátyám már elindult a határ felé, hogy ott várjon minket. Mi is elindultunk hát a felé a határállomás felé, hátha mégis

alkalmunk lesz találkozni vele. Odaérve sok idegent láttunk, de én a távolban észrevettem egy alakot, akit felismertem. Kilenc órát várt ott ránk. Milyen boldog találkozás volt!

Mindnyájan meghívást kaptunk a Jézussal való örömteli találkozásra! Most arra kell összpontosítanunk a figyelmünket, hogy megismerjük és kövessük Őt. Ez a legjobb biztosíték arra nézve, hogy nem téveszthet meg a hamisság. Amikor Jézus felhívja a figyelmünket a hamis krisztusokra és hamis prófétákra (Mk 13:22-23), való-

színűleg a reménység üzenetét mondja el, mert arról biztosítja követőit, hogy nem csapja be őket a gonosz.

Milyen legyen most az életmódunk? Pál arról beszélt, hogy meg kell gyökeresznünk Jézusban (Kol 2:7). Ellen White azt írja, hogy „Krisztusban kell lehorgonyoznunk, meg kell gyökeresznünk és alapozódnunk a hitben” (*The Advent Review and Sabbath Herald*, 1885. nov. 17.). Ő semmiképp nem hagy cserben! Ez

szavatolja nekünk azt, hogy nem vihetnek tévútra a hamis tanítók, hamis próféták és hamis krisztusok. A figyelmünket összpontosítsuk az igazságra, és akkor nem kell aggódnunk a hamisság miatt!

*A figyelmünket
összpontosítsuk az igazságra,
és akkor nem kell aggódnunk
a hamisság miatt!*

Nikolaus Satelmajer a Generál Konferencia
Lelkészi Osztályának helyettes vezetője,
és a *Ministry* magazin főszerkesztője.

KÉRDÉSEK:

1. Az utolsó időkben miért van olyan sokféle csalás?
2. A szerző úgy fogalmaz, hogy „Amit Isten elkezd, azt véghez is viszi”. Milyen bátorítást jelent ez nekünk, adventistáknak?

Az evangélium az egész világon hirdettetik

Mi Isten terve velünk az utolsó időkben?

Ellen G. White

A Megváltó szavai – „*Ti vagytok a világ világossága*” (Mt 5:14) – arra mutatnak rá, hogy világszéles küldetést bízott követőire. Isten azt a tervet fektette le, hogy miként a nap sugarai eljutnak a bolygó legtávolabbi pontjaira, az evangélium fénye ragyogjon be minden embert a földön. Ha Krisztus egyháza megvalósítaná Urunk célját, világosság ragyogna minden sötétségben ülőre, sőt a halál árnyékának vidékére is. Ha a gyülekezet tagjai nem zárkóznak el, egy helyre tömörülve, kerülve a felelősségvállalást, a kereszt hordozását, hanem szétszélednek messze földre, akkor Krisztus fénye ragyog be másokat is rajtuk keresztül. Akkor úgy munkálkodnak az emberek megmentéséért, mint ahogy Krisztus tette. Így „*Isten országának ez az evangéliuma*” (Mt 24:14) gyorsan eljut az egész világra.

Felhívás a bizonyágtételre

Minden országból hallatszik olyan hívó szó, mint egykor Macedóniából: „*Jer által... és légy segítségül nekünk!*” (ApCsel 16:9). Isten területeket nyitott meg előttünk... A Gondviselés előttünk jár, és az isteni erő együttműködik az emberrel... Néhányan meghallották Isten hívó hangját, és válaszoltak is rá. Válaszoljon most minden megszentelt szív, igyekezzen hirdetni az életadó üzenetet! Ha a férfiak és nők alázattal és hűséggel felveszik Istentől kapott, rájuk szabott feladatukat, isteni erő nyilatkozik meg abban, ahogy sokan elfogadják az igazságot. Erőfeszítéseik csodálatos eredménnyel járnak.

Az Úr arra készíti népét mindenütt, hogy minden víz mellett vessenek. Nagyon sokat jelent, ha az ember engedelmeskedik Isten parancsának. Ez azt jelenti, hogy folyamatosan részesedünk a mennyből jövő ajándékokból. Isten művében önmagukat teljesen Istennek szentelt munkásokra és pénzre van szükség. Vajon tovább folytassuk azt, hogy lé-

nyegtelen dolgokra költjük javainkat, miközben az elhanyagolt feladat elvégezetlenül marad? Nem kellene inkább megtérnünk e munka iránti közömbösségünkben, és nem kellene imádkoznunk helyes lelki ítélőképességért, hogy minden sürgető feladatot úgy lássunk és értsünk, amint kellene?

A bőkezűség a menny lelkületének jellemzője. Krisztus önfeláldozó szeretete a kereszten mutatkozott meg igazán. Az ember megváltásáért odaadta mindenét, önmagát adta oda. Krisztus keresztje a drága Megváltó minden követőjének adakozókészségére hat. Az itt bemutatott lelkület jellemzője: adni és adni. A keresztényi élet igazi gyümölcse abban mutatkozik meg, hogy ezt nagylelkűen és jócselekedetekkel együtt teszik.

A megtérés szükségessége

Isten művében szükség van olyan férfiakra és nőkre, akik megismerték Krisztust. Amint Isten munkásai olyanok látják meg Őt, amilyen valójában, abban a pillanatban önmagukat is meglátják igazi valójukban, és arra kérik az Urat, hogy tegye őket olyanná, amilyenné lenniük kell. Az önzés hatására az ember segítség helyett akadállyá válik. Isten fényében megláthatjuk saját hibáinkat, és az Ő ereje által gyógyulást találhatunk azokra.

Az utolsó napon, amikor a föld elpusztul, aki mennyei kincset gyűjtött magának, megpillanthatja, hogy élete milyen nyereséget hozott. Ha hallgattunk Krisztus szavára, akkor majd a hatalmas fehér trónus köré gyűlve megláthatjuk azokat, akik a mi közreműködésünk által jutottak üdvösségre. Akkor megtudjuk, hogy egyvalaki megmentett másokat, azok szintén másokat, míg végül hatalmas csapat juthatott el a megnyugvás kikötőjébe a mi hűséges fáradozásunk nyomán! Ők mind együtt helyezik koronájukat Jézus lábához,

és dicsőítik az Urat az örökkévalóság végtelen korszakain át. Milyen nagy örömmel szemléli majd Krisztus munkása e megváltottakat, akik osztoznak az Üdvözítő dicsóságában! Milyen drága lesz a menny azoknak, akik hűségesen végezték a lélekmentés munkáját!

Minél közelebb kerülünk e föld történelmének végéhez, az ellenség annál nagyobb erővel igyekszik megtéveszteni csalásai által. Az idő múlásával támadásai egyre hevesebbek és gyakoribbak lesznek. Sátán a legnagyobb erőfeszítéseket teszi, hogy elhitesse és csapdába ejtse, ha lehet, még a választottakat is – Krisztus egyházát és szolgálát... Ha magasztos hivatásuk iránti közömbösségbe tudja elringatni őket, diadala biztosra vehető. A mostani időben teljes megtérésre van szükség, és arra, hogy tiszta szívből Istennek szenteljék magunkat. Aki szoros kapcsolatban áll Krisztussal, annak lesz elég ereje ellenállni a gonosz fortélyainak! Abban rejlik a biztonságunk, ha tiszta szívből gyakoroljuk a Biblia igazságait. Ha megalázzuk magunkat Isten előtt, megmentő hatalmát hívjuk az életünkbe.

Hatalmas munkát kell elvégezni idegen területeken, de hazai tájakon is éppen olyan nagy munka vár ránk. Ha őszinte szívvel hűséges erőfeszítéseket teszünk a hazai vidékeken, akkor munkásokat nyerünk meg Istennek, akik külföldre indulnak hirdetni az igazságot...

Az emberek minden csoportját el kell érni. Munkánk végzése közben különböző nemzetiségű emberekkel fogunk találkozni. Senki mellett nem mehetünk el anélkül, hogy ne figyelmeztetnénk! Az Úr Jézus Isten ajándéka az egész világnak – nemcsak a magasabb társadalmi osztályokba tartozóknak, és nem is csupán egyetlen népnek, a többi kizárásával. Krisztus megváltó kegyelme körbefonja a földet... És miközben Isten szolgálói felkelnek, hogy hintsék a fényt, láthatjuk, hogy minden nemzetiséghez tartozók töretlenül haladnak előre, mint Isten által kiválasztott eszközök a szolgálatban.

Sokan vannak, akik valamilyen különleges adottság után sóvárognak, amivel valamilyen csodálatra méltó munkát végezhetnének el, míg a kezük ügyében lévő feladatokról megfeledkeznek, amelyek elvégzése pedig az életüket jó illattal járhatná át. Álljanak ők is munkába, ragadják meg a munkának azt a végét, ami épp az útjukba kerül! A siker nem annyira az adottságokon múlik, mint inkább a megszentelt erőfeszítéseken és készségen.

Krisztus szeretete az igazi ösztönzés

Ha Krisztus szeretete tölti be az ember szívét, az megmutatkozik az életében. Ha az embernek adottsága van a szolgálat valamelyik különleges részét végezni, az feltétlenül felszínre kerül, miközben a tőle telhető legjobbat adja a hozzá legközelebb eső feladat végzése közben. Végezzünk minden feladatot a legnagyobb hűséggel és alaposággal! Ne csüggedjünk, ha a kezdet csekélynek tűnik, hanem állítsuk magásra a mércét, és tegyünk komoly erőfeszítéseket annak elérésére! Ne engedjük, hogy az akadályok kedvünket szegjék! Erőnket feszítsük meg, hogy le tudjuk győzni ezeket az akadályokat! Tartsunk ki, és akkor sikerrel járunk!

Tegyünk komoly erőfeszítéseket ott, ahol állunk, ahol az emberek vannak! Mintha Isten Igéje véka alá rejtett volna el. Meg kell az Igét magyarázni azoknak az embereknek, akik mit sem tudnak kívánalmairól. Kutassuk az Írásokat azokkal együtt, akik hajlandók tanulni...

Ezt üzenem népünknek: „Emeljétek fel szeméiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra” (Jn 4:35).

„Sokan vannak, akik valamilyen különleges adottság után sóvárognak, amivel valamilyen csodálatra méltó munkát végezhetnének el, míg a kezük ügyében lévő feladatokról megfeledkeznek, amelyek elvégzése pedig az életüket jó illattal járhatná át. Álljanak ők is munkába, ragadják meg a munkának azt a végét, ami épp az útjukba kerül! A siker nem annyira az adottságokon múlik, mint inkább a megszentelt erőfeszítéseken és készségen.”

A samaritánusok a samaritánus nő hívására Krisztushoz siettek. A Mester az aratásra megérett gabonamezőhöz hasonlította őket: „Ti nem azt mondjátok-é, hogy még négy hónap és eljön az aratás? Imé, mondom néktek: Emeljétek fel szeméiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra. És aki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen” (Jn 4:35-36).

Hogyan is kezdődött az aratás? Egyetlen asszonnyal! Jézus annak az egy nőnek mondta el az igazságot, ő pedig továbbadta azt másoknak is. Bement a faluba, és megszólította az embereket: „Jertek!” Azok pedig mentek, meghallgatták Jézust, és ezzel elkezdődött az aratás... A Mester munkálkodása nyomán „sokan hívének benne” (39. vers). Ők maguk így tettek bizonyosságot: „hűsünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynal ez a világ üdvözítője, a Krisztus” (42. vers).

Éppen ilyen munkát kell ma is elvégezni! Sokan készülnek az aratásra, még ha nem is tudnak róla. Most minden szavunkat és tettünket értelemmel kell megtölteni!... Az aratók is vegyék ki a saját részüket. Isten népének fel kell ébrednie közömbösségéből és önzéséből, és bizonyosságát kell adnia annak, hogy vágnak Isten segítő kezeként szolgálatba állni.

Tettekre hívás

Testvéreim, keljete fel és ragyogjatok! Eljött az idő, amikor minden lehetséges erőnkkal azon kell lennünk, hogy eljuttassuk az utolsó üzenetet a világnak. Szóltok mindenkit,

aki csak megteheti, hogy álljon munkába, méghozzá most!... Így szól Isten első és nagy parancsolata: „Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből... A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Mk 12:30-31).

Az Úr ismételten küldi tanításait, hogy rámutasson, milyen fontos szorgalmasan, buzgón végezni a feladatunkat. Fontos munkánk van, ami nem várhat; s amit csak a Lélek erejével, rajta keresztül lehet elvégezni, Krisztus irányítása és vezetése alatt. Most minden hívő mutassa meg, hogy együttműködik Istennel! Tegyünk félre minden nézeteltérést, minden értéktelen, hiábavaló beszédet! Szóljunk és cselekedjünk igazán! Az Úr fog munkálkodni minden emberrel, aki hajlandó szívét és életét az Ő irányítása alá helyezni. Isten igazságban részesíti mindazokat, akik hajlandók a Lélek vezetését követni. Igazi követőinek megadja a meggyőzés erejét, kegyelmének és igazságának erejét, mély és állandó szeretetet műve iránt, úgy a hazai, mint a külföldi területeken. Olyan szívet ad nekik, amely buzgón gyűjt Krisztussal. Ha a munkában segédkezők efféle ajándékokkal rendelkeznek, a missziómunka nem maradhat gyümölcstelen!

Dicsó jövőd

Isten most alapítja meg a kegyelem országát, miközben az egykor bűnnel és lázadással teli szívek nap mint nap meghajolnak Isten szeretetének uralma előtt. Ám a dicsőség országának megalapítása addig nem válik teljessé, amíg Krisztus másodszor el nem jön a világra. „Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos eget szentei népének” (Dán 7:27). Ők fogják örökségül kapni azt az országot, amit Isten a világ alapjainak letétele óta készít nekik. Krisztus pedig magához veszi nagy hatalmát, és uralkodik...

Jézus azonban azt mondta, hogy eljövetele előtt „az Isten országának ez az evangéliuma hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek” (Mt 24:14). Országá nem

jön el addig, amíg kegyelmének jó híre el nem jut az egész világra. Tehát, ha átadjuk magunkat neki, és másokat is megnyerünk, ezzel eljövetelenek idejét siettetjük. Csak akik Isten szolgálatára szánják magukat e szavakkal: „Ímhol vagyok én, küldj el engemet” (Ézs 6:8), hogy a vakok szemeit megnyissák és „sötétségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez” (ApCsel 26:18) térítsék az embereket, csak ők imádkoznak így őszintén: „Jöjjön el a te országod” (Mt 6:10). – („For a Witness Unto All Nations”, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1912. nov. 14.)

Ellen G. White az adventisták hite szerint megkapta a prófétaság ajándékát. Egyházunk egyik alapító tagja volt.

KÉRDÉSEK:

1. Az életünknek milyen szerepe van a Krisztusról való bizonyágtételben?
2. Minek a hatására válik az emberből akadály ahelyett, hogy segítség lenne?

I M P R E S S Z U M

Kiadja: a **Hetednap Adventista Egyház Magyar Uniója**
2119 Pécel, Ráday u. 12.; Tel.: (06-28) 547-360; Fax: (06-28) 452-229
Felelős kiadó és felelős szerkesztő: *Dr. Szilvási András* unióelnök

A mű eredeti címe: *Signs of Hope*
Eredeti kiadás: General Conference of Seventh-day Adventists, 2008

Fordította: *Zarkáné Téremy Krisztina*
Lektorálta: *Csabai Tamás*
Tördelés: *Kiss Virág*

Nyomdai munkák: **Print 2000 Nyomda Kft.**
6000 Kecskemét, Végvár u. 71/b.
Felelős vezető: *Kovács András*